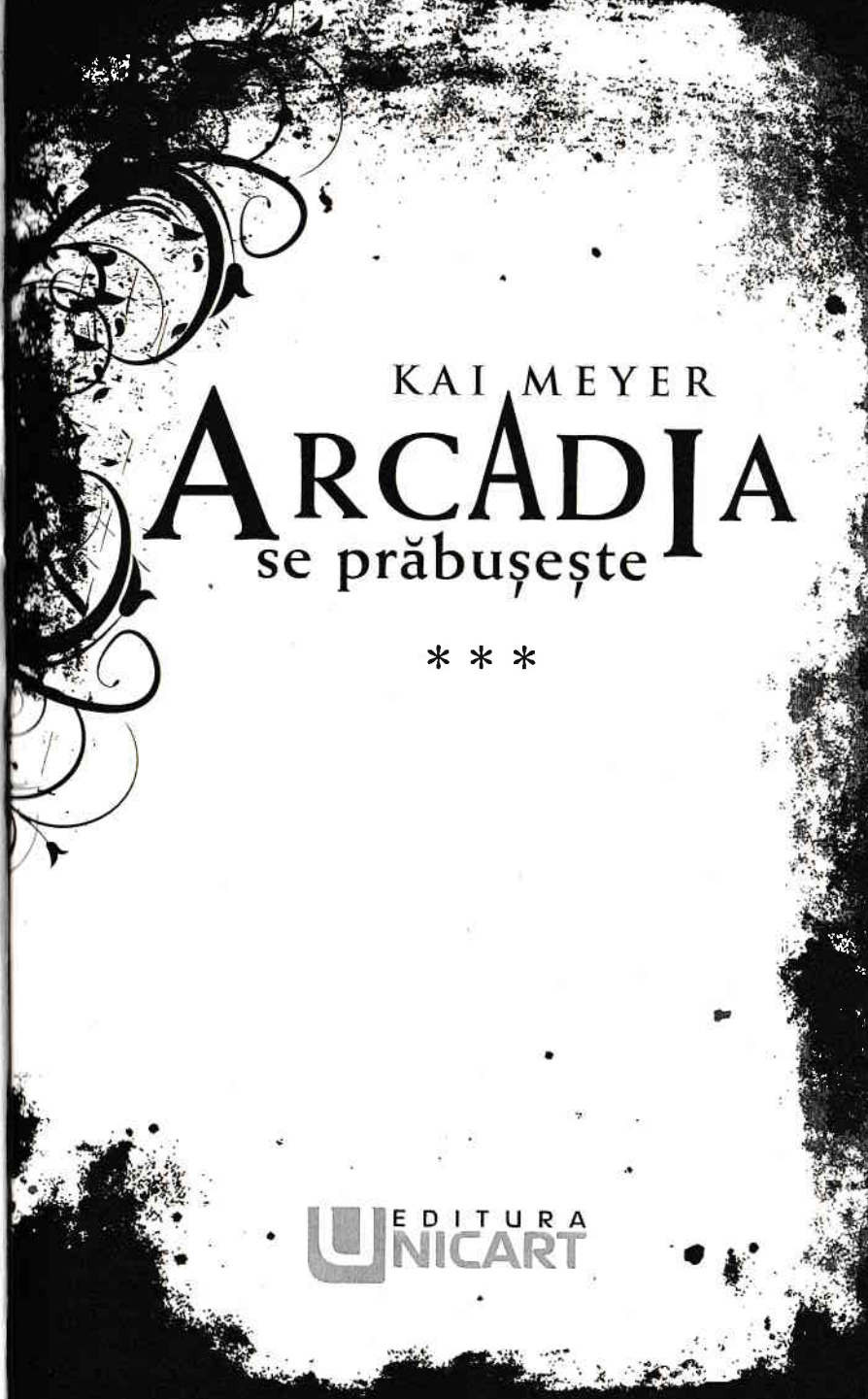

LBRIS

We know
books

KAI MEYER

ARCADIA

se prăbușește

* * *

EDITURA
NICART

Rosa închise ochii, somnoroasă, și îl simți sărutându-i pleoapele. Făcea asta uneori pentru a-i proteja visele. Rosa se cuibări în brațele lui, simțindu-se tihnită ca un șarpe la soare.

Iahtul tăia valurile, croindu-și drum printr-o mare înpumată spre vest.

Nu priviți înapoi!

Nu, cu siguranță că nu. Nu aveau să mai privească niciodată înapoi.

Apoi se trezi. Totul era exact ca înainte. Alessandro era acolo și o ținea în brațe. Erau înveliți în pătură, legănați de briza blândă și caldă. Motoarele uruiau în pânțelele *Gaiei*. Cerul era curat ca un cristal. Totul era bine.

- Am visat, spuse el.

- Și eu.

Rosa avea niște planuri legate de visele ei. Și de ale lui.

- Într-o bună zi, începu.

Și tăcu.

Într-o bună zi avea să-i povestească despre ele.

Nu azi. Nici mâine.

Într-o zi, da, într-o zi...

Cuprins

Cicatrice	5
Rămas-bun	7
Galeria Sfinților	17
Harpiile	34
În munți	48
Gaia	58
Ambuscada	67
Găurile din mulțime	79
Darul	95
Hotelul Paradiso.....	110
Legea tăcerii	121
Surorile	130
Valurile	139
Sigismondis.....	152
Anticarul.....	165
Spargerea.....	178
Moștenirea arcadiană	188
Teama Florindei	194
În tunel.....	205
<i>Stabat Mater</i>	217
Hibrizii.....	226
Mânia zeilor	240
Șarpe și panteră	250
Concordatul	265
Momeala	276

Furtuna	285
Arahnidul	296
Sanctuarul	309
O mare de cioburi.....	322
Despărțirea.....	330
Neconsolată.....	343
Păcătoși.....	351
Ispitirea.....	366
Masacrul	375
Ținutul mormintelor.....	393
Baza	406
Împăiați.....	419
Gemeni.....	426
Tată și fiică.....	442
Nathaniel.....	459
Prăbușirea.....	468
Mormântul regelui.....	479
Ceremonia	496
Ruinele.....	509
Lycaon.....	518
Insula Creta.....	528
Într-o bună zi	537

LBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MEYER, KAI

Arcadia / Kai Meyer ; traducere din limba germană: Ioana Constantin. - București : Unicart, 2019-2021

3 vol.

ISBN 978-606-576-630-3

Vol. 3 : Arcadia se prăbușește. - 2021. - ISBN 978-606-9747-25-4

821.112.2-31=135.1

Kai Meyer

Title of the original German edition: ARKADIEN FÄLLT

Copyright text and illustrations © 2011 by CARLSEN Verlag GmbH, Hamburg, Germany

All rights reserved.

Traducere din limba germană:

Ioana Constantin

© 2021 Editura Unicart pentru versiunea în limba română

Editura Unicart sprijină drepturile de autor, deoarece consideră că acestea susțin creativitatea, încurajează diversitatea autorilor, promovează libertatea de exprimare și creează o cultură vie.

Vă mulțumim că ați cumpărat o ediție autorizată a cărții de față și că respectați drepturile de autor, prin faptul că nu reproduceți, nu scanați și nu distribuiți nicio parte a acestui volum. Astfel, ne ajutați să continuăm să publicăm cele mai frumoase cărți pentru toți cititorii.

www.unicart.ro
www.edituraunicart.ro
Tipărită în România

Cicatrice

Dacă am fi cicatrice, ne-ar lega firele alcătuite din amintirile noastre. Pe care nu le putem rupe. Dacă le-am rupe, ne-ar sfâșia.

- Dar amintirile mele mă dor, spuse ea, vreau să uit. Sunt atâtea pe care vreau, pur și simplu, să le uit.

- Cum să uiți? Tot ce ți s-a întâmplat în viață continuă să se întâmple. Nimic din ce a început nu se va sfârși vreodată. În mintea ta nu se va sfârși niciodată.

Rămas-bun

Înmormântarea lui Fundling.

Era prea cald pentru o zi de miercuri în martie, vântul era prea nisipos, soarele prea arzător. Ținutul deluros, de culoarea caramelului, tremura în lumină de parcă procesiunea acelor siluete negre s-ar fi rătăcit într-o nesfârșită oglindă.

Rosa încercă să facă abstracție de tot ceea ce o înconjură. De toate emoțiile, cu excepția celei pe care i-o dăruia atingerea mâinii lui Alessandro în mâna ei. Mergea alături de ea prin cimitir și Rosa îi simțea apropierea cu fiecare fibră a ființei ei.

Singurii copaci care se înălțau printre morminte erau chiparoșii. De-a lungul aleii principale largi se ridicau capelele mortuare ale latifundiarilor înstăriți, ale familiilor care stăpâniseră odinioară ca niște regi asupra acestui ținut. Acum totul aparținea familiei Carnevare, cavoul lor era cel mai mare și mai opulent și aștepta cu poarta larg deschisă.

Aflați în fruntea șirului, Rosa și Alessandro mergeau în urma celor șase bărbați tăcuți care purtau sicriul. Rosa îmbrăcase o rochie neagră simplă care îi strângea șoldurile, ciorapi plasă și pantofi fără toc. Alessandro părea mai în vârstă în costumele lui negre, dar cămașa și cravata îi veneau mai bine

decât celorlalți bărbați pe care-i cunoștea Rosa. Probabil și pentru că fiecare piesă a ținutei fusese lucrată la comandă.

Micul cortegiu funerar... în afară de ei nu mai veniseră decât niște angajați din Castello Carnevare care-l cunoscuseră pe Fundling de când fusese copil... păși în urma preotului în umbra portalului. Cei șase bărbați ridicară sicriul de mânerle aurii și-l așezară în nișa din zid. Fundling nu fusese propriu-zis un membru al familiei Carnevare, doar un orfan cu origini obscure. Însă Alessandro dorise să fie înmormântat cu toate onorurile ce i s-ar fi cuvenit dacă i-ar fi fost frate.

Alături de Rosa și Alessandro se afla Iole. În locul hainelor albe pe care le purta de obicei, îmbrăcase un costumaș negru. Era ciudată Iole, prea neobișnuită pentru cei cincisprezece ani pe care-i avea, dar se făcea din zi în zi mai frumoasă. Părul negru, tuns scurt, înrăma un chip delicat cu ochii imenși, arzători asemenea unor cărbuni întunecați. Pierdută în gânduri, desenă cu vârful piciorului o inimioară în praful de pe pardoseala de marmură.

Preotul își începu incantațiile.

Rosa știa de zile întregi că acest moment avea să vină. Așteptase neputincioasă clipa în care realitatea nu mai putea fi negată. Ar fi vrut să fie furioasă pe medicii care nu-și dăduseră seama că Fundling

s-ar fi putut trezi din comă și ar fi putut avea puterea de a se ridica din pat fără ajutor. Pe asistentele care nu-l supravegheaseră cu suficientă atenție. Chiar și pe bărbații care-l găsiseră în cele din urmă în apropierea clinicii, pitit între niște stânci și ascuns atât de bine încât operațiunea de căutare durase două zile.

Ar fi vrut să vorbească cu Alessandro. Dintr-odată se temu că era posibil să nu-l mai audă niciodată vorbindu-i pentru că totul era atât de al dracului de trecător; ce dovadă mai bună decât această înmormântare? Cu puțin timp în urmă își pierduse sora, pe Zoe, și pe mătușa Florinda. Cine-i putea garanta că nu urma Alessandro? Iar ei erau aici și pierdeau timpul.

Preotul spuse o ultimă rugăciune în fața mormântului din zid. Apoi se apropiară pe rând pentru a-și lua la revedere.

Rosa urmă chiar după Alessandro. Încercă să-și amintească ceva ce o lega de Fundling, de o clipă petrecută alături de el, de o discuție mai personală.

Își aminti însă exact ceea ce nu înțelesese niciodată: *Te-ai întrebat vreodată cine se află în găurile din mulțime?*

Oare de ce se gândea taman acum la aceste cuvinte? De ce nu se gândea la zâmbetul lui... oare îl văzuse vreodată zâmbind?... sau la ochii lui căprui și triști.

Sunt aici mereu. În jurul nostru, invizibili. Doar mulțimea îi face vizibili.

Își lipi vârful degetelor de buze și atinse lemnul răcoros al sicriului. I se păru că asta trebuie să facă. Era un gest destul de stângaci, dar corect.

Iole așeză pe sicriu o fotografie cu Sarcasmo, câinele corcitură al lui Fundling. Apoi își șterse ochii cu dosul mâinii și părăsi capela alături de Rosa și Alessandro. După o scurtă ezitare, Rosa o înconjură cu brațul și fata își puse capul pe umărul ei. Materialul rochiei negre se umezi de lacrimile calde ale Iolei.

Alessandro o strânse ceva mai tare de mână.

- Acolo, spuse făcând un semn cu capul spre cele trei siluete care așteptau în umbra unui chiparos.

- Au înnebunit? Ce fac aici?

Prin pădurea de piatră a crucilor și statuilor funerare se ivi o femeie scundă cu părul scurt care de abia îi atingea gulerul pardesiului cafeniu. Pe piept îi lucea ceva. Rosa își aminti de un medalion cu capac. N-o văzuse vreodată pe judecătoarea Quattrini fără el.

Femeia îi întoarse privirea. O flancau cei doi asistenți care erau în același timp și gărzi de corp, Antonio Festa și Stefania Moranelli, iar pe sub jachetele din piele descheiate ale celor doi se vedeau contururile revolverelor.

- Ce caută aici?

Niște peri negri și fini începură să se ridice pe sub gulerul lui Alessandro și să urce de-a lungul gâtului.

- Nu fac decât să urmărească.

Rosa spera că nu se înșela. Atunci când îl însoțise pe Alessandro la secția de medicină legală pentru a-l identifica pe Fundling, el și judecătoarea se certaseră vehement. Doar știa foarte bine cum murise Fundling, strigase la ea, ce sens mai avea autopsia?

- Să-l taie ca pe o găină fiartă, așa spusese.

Pe sub cearșaful cu care fusese acoperit Fundling se putea vedea marginea de sus a plăgii. Îi deschisese răna coșul pieptului și apoi îl cususeră la loc. Și asta, deși cauza morții era evidentă. Fundling se târâse din spital... cum anume reușise după cinci luni de comă nu știa nimeni... și căzuse în crevasa unde-l găsiseră taman niște polițiști.

Rosa îi ascultase o vreme țipând unul la celălalt deasupra cadavrului, apoi plecase fără să spună un cuvânt. Alessandro o ajunsese din urmă în parcare și fusese atât de furios încât continuase să se certe în absența doamnei Quattrini. Nu țipaseră unul la celălalt, n-o făceau niciodată. Dar amândoi cunoșteau suficient de bine tonalitățile celuilalt pentru a ști când anume o dispută amenința să se transforme într-o problemă cu adevărat serioasă.

Între timp, uitaseră acea dispută. Însă Alessandro nu părea dispus să accepte prezența lui Quattrini și

a asistenților ei în timpul ceremoniei funerare a lui Fundling.

Rosa îl reținu când dădu să se îndrepte spre judecătore.

- Nu te duce! îi spuse.

- Eu sunt *capo* al familiei Carnevare. Oamenii mei așteaptă de la mine să nu tolerez așa ceva.

- Dacă vrei s-o impresionezi, pune-ți din partea mea o pălărie mai mare decât a ei. Dar nu te băga într-o asemenea prostie.

Iole se postă în fața lor.

- Nu vă mai certați, că, altfel, o să mă prefac că leșin. Poate că o să și țip.

Pe obraji i se întindeau dărele întunecate ale rimelului scurs din cauza lacrimilor. Rosa o luă în brațe. Alessandro îi mângâie părul, oftând, o sărută pe Rosa pe ceafă și îi luă din nou mâna.

- Hai să plecăm de aici!

Blana de panteră se retrase din nou sub haină.

Puțin mai târziu ajunseră la mașinile parcate în fața porții cimitirului. O șosea prăfoasă șerpuia în serpentine în josul dealului, iar din vale plutea spre ei parfumul delicat de lavandă.

Elicopterul familiei Alcantara îi aștepta la mică distanță; cu el o aduseseră pe Iole de pe Isola Luna. Locuia acum pe insula vulcanică pustie din Marea Tireniană împreună cu Rosa, profesoara Raffaella Falchi și jurista clanului, Cristina de Santis. Tânăra

avocată preluase cu mult zel munca avocatului Trevini după ce acesta fusese asasinat. Palatul Alcantara pierise în incendiu, iar Rosa ar fi putut alege din numeroasele proprietăți imobiliare ale familiei ei tot felul de vile luxoase. Însă ei îi plăcea insula. Isola Luna îi fusese dăruită de Alessandro care petrecea acolo mult timp împreună cu ea. Se vedeau acum mai des decât înainte.

Rosa o prinse cu blândețe pe Iole de umeri.

- Te descurci?

Fata încuviință.

- O să-l smotocesc în continuu pe Sarcasmo.

Rosa o sărută pe frunte.

- Măine mă întorc la voi.

Iole dădu din cap, apoi se îndreptă spre elicopter. Pilotul își lăsă ziarul și porni motorul făcându-i Rosei un semn de la revedere.

Rosa și Alessandro îl urmăriră ridicându-se și transformându-se într-un punct minuscul pe cerul senin. Alți participanți la înmormântare începură să iasă pe poarta cimitirului. Dar judecătoreea nu-și făcu apariția și Rosa se întrebă dacă nu cumva dispăruse împreună cu asistenții ei pe una dintre ieșirile laterale.

- Am percheziționat camera lui Fundling, spuse Alessandro dintr-odată.

În timpul cât Fundling zăcuse în comă, Alessandro nu se atinsese de lucrurile lui. Camera lui

Fundling din Castello Carnevare rămăsese încuiată până la sfârșit.

- Am găsit tot felul de chestii ciudate. Le-am pus pe toate într-o cutie care e la mine în portbagaj.

Plănuiseră ca imediat după înmormântare să dispară timp de o zi din peisaj și din vizorul clănilor și afacerilor; să se ascundă într-un hotel din sud-est, să facă scufundări, să ia cina la apus, pe o terasă cu vedere spre mare și simțind în spate continentul african.

Se îndreptară încet spre mașini. Maybach-ul de culoarea antracitului cu care venise Rosa strălucea pe fundalul peisajului deluros înecat în praf... nu se mai atingea de Maserati-ul care fusese al tatălui ei, cu toate că supraviețuise, ca toate celelalte mașini, incendiului care distrusese palatul Alcantara.

Geamurile erau deschise... nimeni nu era suficient de prost pentru a fura mașina unui șef de clan. Iar cine ar fi vrut să-i pună capăt zilelor cu o bombă plantată în mașină nu s-ar fi împiedicat de niște geamuri închise.

Privirile Rosei căzură asupra scaunului șoferului. Pe pielea neagră se afla o bucată de hârtie mototolită.

- E de la ea?

Alessandro respiră cu un șuierat ca un animal de pradă. Rosa luă hârtia din mașină, o strânse în pumn și înconjură vehiculul pentru a nu fi văzută

de oamenii din parcare. Majoritatea păreau oricum grăbiți să plece. Netezi hârtia și citi cele câteva cuvinte.

- Ce vrea? întrebă el în timp ce Rosa băgă hârtia în geantă.

- Să se întâlnească cu noi.

- Nu intră în discuție.

Rosa își împinse bărbia înainte cu un aer de sfidare.

- Vrei să-mi interzici ceva?

- Nu, doar să fac apel la bun-simț.

- A venit aici personal, așa că mă gândesc că o fi vorba de ceva important.

Alessandro dădu s-o întrerupă, dar Rosa îi puse un deget pe buze.

- Știe ceva.

- De aia e judecătoare. Știe o grămadă despre Cosa Nostra.

- Nu la asta mă refer. Pe bilet a scris numele unui loc și că vrea să vorbească cu noi. Și *Arcadia*. Cu un semn de întrebare.

Privirile lui Alessandro se întunecară.

- Nu de la mine știe, adăugă Rosa.

- Știu.

- Sau...

Rosa tăcu și-și mușcă buza inferioară.

- Ce?